

Το ξενοδοχείο Παράδεισος ήταν ένα επταώροφο γκριζοτσιμεντένιο κτίριο στις παρυφές μιας γκριζας τσιμεντένιας πόλης. Δεν ήξερα πώς βρέθηκα εκεί, και δεν ήξερα αν ήταν καλή ιδέα να μείνω εκεί, αλλά ήμουν πτώμα από την κούραση και μούσκεμα ως το κόκαλο, πονούσε το στομάχι μου, και δεν μπορούσα να κάνω βήμα παραπάνω. Πάνω απ' όλα, όμως, ήθελα να μείνω μόνος. Να σκεφτώ κάποια πράγματα. Να κάνω κάτι.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, άνοιξα την πόρτα του ξενοδοχείου και μπήκα μέσα.

Το ξενοδοχείο ήταν σχετικά μεγάλο και περιποιημένο. Πόρτες με φιμέ τζάμια, σκούρο χαλί στην αίθουσα υποδοχής, κολόνες και φατνώματα, φυτά σε μπρούντζινες γλάστρες. Στο βάθος της αίθουσας υποδοχής υπήρχε ένα μπαρ και στην απέναντι μεριά ένα εστιατόριο. Και τα δύο είχαν πολύ κόσμο. Άντρες και γυναίκες ντυμένοι στην τρίχα έπιναν και διασκεδάζαν.

Ένιωθα σαν τη μύγα μες στο γάλα.

Ποτέ μου δεν είχα ξαναβρεθεί σε ξενοδοχείο. Δεν ήξερα τι έπρεπε να κάνω. Δεν ήξερα τη διαδικασία. Έτσι, για τα επόμενα πέντε λεπτά περίπου, στεκόμουν στην είσοδο –ρί-

χνοντας παράλληλα κλεφτές ματιές στο ανύπαρκτο ρολόι μου, σαν να περίμενα κάποιον– και παρακολουθούσα τι συνέβαινε γύρω μου. Έκοβα κινήσεις. Πού πήγαινε ο κόσμος. Τι έλεγε.

Και τότε, αφού μπήκα στο κλίμα, έστρωσα προς τα πίσω τα μαλλιά μου, κορδώθηκα και προχώρησα προς τη ρεσεψιόν.

Η νεαρή στη ρεσεψιόν ήταν κομψή και καλοντυμένη. Είχε αδύνατο πρόσωπο, ψεύτικο χαμόγελο και γυαλιστερά ξανθά μαλλιά. Με παρακολούθησε να διασχίζω την αίθουσα υποδοχής, κι εγώ αναρωτήθηκα τι εντύπωση είχε σχηματίσει για μένα. Είσαι ένας συνηθισμένος νεαρός, είπα στον εαυτό μου. Φοράς ένα συνηθισμένο σακάκι κι ένα συνηθισμένο πουκάμισο, κρατάς ένα συνηθισμένο χαρτοφύλακα και ένα συνηθισμένο σακίδιο. Είσαι συνηθισμένος, αυτό είσαι. Αυτό βλέπει κι εκείνη.

«Καλησπέρα σας» μου είπε. «Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;»

«Θα ήθελα ένα δωμάτιο, παρακαλώ».

Ήταν πιο εύκολο απ' ό,τι περίμενα – η διαδικασία, θέλω να πω.

Μου έκανε κάποιες ερωτήσεις, τις απάντησα.

«Πόσες διανυκτερεύσεις;»

«Μία».

«Μονόκλινο ή δίκλινο;»

«Μονόκλινο».

«Καπνιστών ή μη;»

«Μη».

«Εφημερίδα το πρωί;»

«Ναι, σας παρακαλώ».

«Ποια;»

«Όποια να 'ναι».

*

Το μόνο σημείο στο οποίο κόμπιασα λίγο, ήταν όταν μου ζήτησε πιστωτική κάρτα. Είχα πάνω μου πιστωτικές κάρτες. Είχα τις πιστωτικές κάρτες του Ράιαν και του Καμάλ. Όμως δεν ήθελα να τις χρησιμοποιήσω. Οι πιστωτικές κάρτες εντοπίζονται εύκολα. Και δεν ήθελα να με εντοπίσουν.

«Έχω ένα προβληματάκι με την κάρτα μου» είπα στη ρεσεψιονίστ, χαμογελώντας της δήθεν μπουχτισμένος. «Όλη μέρα τα ίδια αντιμετωπίζω. Νομίζω ότι έχει μπλοκάρει το σύστημα ή κάτι τέτοιο. Θα σας πείραζε αν πλήρωνα με μετρητά;»

Η κοπέλα δίστασε για μια στιγμή, στη συνέχεια χαμογέλασε και έγνεψε καταφατικά. «Μετρητά; Φυσικά, δεν υπάρχει πρόβλημα. Θα χρειαστώ, όμως, κάτι που να πιστοποιεί τα στοιχεία σας – πιστωτική κάρτα, δίπλωμα οδήγησης, διαβατήριό... κάτι τέτοιο. Και όλο το ποσό προκαταβολικά, φυσικά».

«Φυσικά».

Έβαλα το μυαλό μου να σκεφτεί, να σκεφτεί γρήγορα, να βρει μια λύση. Τι θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω ως ταυτότητα; Και τι θα την έκανε η ρεσεψιονίστ; Αν της έδινα πιστωτική κάρτα, θα την περνούσε από μηχανήμα; Και αν το έκανε, θα το μάθαινε ο Ράιαν; Κι αν χρησιμοποιούσα την ταυτότητα του Ράιαν; Όχι, ούτε να το σκέφτομαι, είχε τη φωτογραφία του πάνω. Το δίπλωμα οδήγησης του Καμάλ; Όχι, κι αυτό είχε φωτογραφία. Άλλωστε, ποιος λογικός άνθρωπος θα πίστευε ότι με λένε Καμάλ Ραμαχάντραν; Τι άλλο θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω; Την ιατρική μου κάρτα, την επαγγελματική κάρτα του Ράιαν;...

«Δεν υπάρχει πρόβλημα που η κάρτα είναι μπλοκαρισμένη» είπε η ρεσεψιονίστ. «Μια φωτοτυπία θα βγάλω μόνο».

Της χαμογέλασα. Ακόμα δεν ήμουν σίγουρος τι έπρεπε να κάνω, αλλά ήξερα ότι σύντομα θα με υποψιαζόταν αν δεν

αντιδρούσα γρήγορα. Έβγαλα λοιπόν το πορτοφόλι του Ράιαν από την τσέπη μου χαμογελαστός ακόμα, επέλεξα την κάρτα Amex, έριξα μια γρήγορη ματιά στην υπογραφή του στο πίσω μέρος και της την έδωσα.

Η ρεσεψιονίστ ούτε που κοίταξε την κάρτα. Μου χαμογέλασε, έβγαλε γρήγορα μια φωτοτυπία, και μου την έδωσε πίσω.

Τα υπόλοιπα ήταν παιχνιδάκι. Η ρεσεψιονίστ πάτησε μερικά κουμπιά στο πληκτρολόγιο, μου έδωσε να συμπληρώσω και να υπογράψω ένα έντυπο –ευτυχώς η υπογραφή του Ράιαν ήταν μια απλή μουτζούρα–, στη συνέχεια πήρε τα μετρητά κι αυτό ήταν όλο.

Δωμάτιο 624. Έκτος όροφος.

Μπαίνετε στην πόρτα, διασχίζετε το διάδρομο, θα δείτε το ασανσέρ στο αριστερό σας χέρι.

Σας ευχαριστώ, κύριε Ράιαν.

Εγώ σας ευχαριστώ.

Το δωμάτιο ήταν μικρό: ένα μονό κρεβάτι, ντουλάπες, τηλεόραση και βίντεο, ένα μπάνιο. Κλείδωσα την πόρτα πίσω μου και πέταξα τις τσάντες στο κρεβάτι. Πλησίασα το παράθυρο, τράβηξα την κουρτίνα και κοίταξα έξω. Βρισκόμουν στην πίσω πλευρά του ξενοδοχείου. Η μοναδική θέα ήταν ένας πλινθόκτιστος τοίχος και το πίσω μέρος της κουζίνας του ισογείου. Άνοιξα την τηλεόραση, έκανα ένα γρήγορο πέρασμα απ' όλα τα κανάλια και την έκλεισα. Μπήκα στο μπάνιο, έριξα μια ματιά γύρω, πήρα ένα γυάλινο ποτήρι από το ράφι πάνω από το νιπτήρα και βγήκα έξω. Κάθισα στο κρεβάτι και ακούμπησα το ποτήρι στο κομοδίνο. Πάνω στο κομοδίνο είχε ένα τηλέφωνο. Το κοίταξα για λίγα λεπτά και φαντάστηκα πόσο εύκολο θα ήταν να σηκώσω το ακουστικό έτσι απλά, και να πατήσω μερικά κουμπιά...

Λέγετε;

Μπρίτζετ; Ο Ρόμπερτ είμαι –

Ρόμπερτ! Πού βρίσκεσαι; Τι συμβαίνει;...

Όχι, δεν ήταν καθόλου εύκολο.

Ακούμπησα την πλάτη μου στο προσκέφαλο και άνοιξα το συρτάρι του κομοδίνου. Μέσα βρήκα ένα μπλοκ, ένα σπιλό και τη Βίβλο. Έβγαλα τη Βίβλο, την ξεφύλλισα και στη συνέχεια την έβαλα πίσω στο συρτάρι.

Ήξερα ότι προσπαθούσα να κερδίσω χρόνο, αναβάλλοντας αυτό που έπρεπε να κάνω. Και ήξερα ότι δεν μπορούσα να το αναβάλλω για πολύ ακόμα.

Έπρεπε να το σκεφτώ τώρα.

Τώρα αμέσως.

Άδειασα τις τσέπες μου και αναποδογύρισα τα περιεχόμενα του σάκου και του χαρτοφύλακα στο κρεβάτι. Κάρφωσα το βλέμμα μου πάνω τους, αναγκάζοντας τον εαυτό μου να κοιτάξει κατάματα την αλήθεια που έκρυβαν αυτά τα αντικείμενα: ακτινογραφίες, φωτογραφίες, μια βιντεοκασέτα, νυστέρια, βελόνες, χαρτιά, ιατρικοί φάκελοι, ένα αυτόματο πιστόλι, πορτοφόλια, μετρητά, ρούχα, βότκα, σοκολάτες, κοτόπουλο, πανσίπωνα...

Ένα ασύλληπτο κολλάζ.

Ήξερα πολύ καλά τι έπρεπε να κάνω.

Πήρα το ποτήρι και το γέμισα με βότκα μέχρι τη μέση. Και μόνο η μυρωδιά της μου έφερε εμετό. Τη σιχαίνομαι τη βότκα. Το σιχαίνομαι το αλκοόλ. Σιχαίνομαι τη γεύση του, τη μυρωδιά του, τα συναισθήματα που προκαλεί. Το *σιχαίνομαι*.

Όμως ήταν αναγκαίο κακό.

Γέμισα το υπόλοιπο ποτήρι με κόκα κόλα.

Κατάπια δύο πανσίπωνα.

Ήπια, ανατρίχιασα, ξαναήπια.

Έπρεπε να γίνει.

Άρχισα να εξετάζω τα αντικείμενα στο κρεβάτι.

Οι ακτινογραφίες. Θαμπές εικόνες από οστά και όργανα αποτυπωμένα σε πλαστική μεμβράνη. Ακτινογραφίες. *Φυσιολογικές*, είχε πει ο Κέισινγκ. *Φυσιολογικές*. Τις κράτησα στο φως και τις κοίταξα προσεκτικά, αλλά δε μου έλεγαν τίποτα απολύτως. Δεν ήξερα τι ακριβώς έψαχνα. Πώς είναι το *φυσιολογικό*; Έβαλα τις ακτινογραφίες στην άκρη και στράφηκα στο σωρό με τα υπόλοιπα χαρτιά.

Τα χαρτιά. Αντίγραφα της ιατρικής μου κάρτας και του ιστορικού μου, το όνομα και η διεύθυνσή μου, προσωπικά στοιχεία σ' ένα χειρόγραφο. Λευκές σελίδες. Τίποτα για το Ράιαν. Τίποτα που να μου λέει τι είχε συμβεί. Συγκέντρωσα όλα τα χαρτιά σε μια στοίβα και τα ακούμπησα πάνω στις ακτινογραφίες.

Το ιστορικό μου. Ορنيθοσκαλίσματα σε λευκά καρτελάκια. Τους έριξα μια ματιά, μήπως έβρισκα κάτι ασυνήθιστο, αλλά δεν έγγραφαν και πολλά πράγματα. Για την ακρίβεια, εκτός από τις λεπτομέρειες σχετικά με το πρόβλημα στο στομάχι μου, δεν υπήρχε τίποτα απολύτως. Ούτε σπασμένα κόκαλα ούτε ασθένειες ούτε αδιαθεσίες.

Ήταν φυσιολογικό αυτό;

Προσπάθησα να θυμηθώ αν είχα αρρωστήσει ποτέ μου. Θυμόμουν τα κρυολογήματα. Συνάχια, φτερνίσματα, πού και πού κανένας βήχας. Κρυολογήματα και ρίγη. Όμως, όχι· δεν μπορούσα να θυμηθώ τίποτα το σοβαρό. Τίποτα που να απαιτεί ιατρική φροντίδα.

Τίποτα;

Ποτέ;

Ανεμοβλογιά, ιλαρά, μαγουλάδες;...

Όχι.

Τίποτα. Τουλάχιστον τίποτα που να μου ερχόταν στο μυαλό εκείνη τη στιγμή.

Μόνο άσχημα όνειρα.

Δεν ήξερα τι συμπέρασμα έπρεπε να βγάλω απ' όλα αυτά.

Ήπια άλλο ένα ποτό.

Γέμισα το ποτήρι. Τρία τέταρτα βότκα, ένα τέταρτο κόκα κόλα.

Οι φωτογραφίες. Ασπρόμαυρα καρέ από το βίντεο της ενδοσκόπησης. Θολές εικόνες από θολά αντικείμενα. Παράξενα αντικείμενα. Παράξενα σχήματα. Κώνοι, κηλίδες, περιεργες μαύρες κοιλότητες. Στριφογυριστές λευκές γραμμές, καμπύλες, ραβδώσεις, σκιές. Μοτίβα. Δεν είχα ιδέα τι ήταν αυτό που κοιτούσα. Δεν είχα καμία αίσθηση διάστασης ή προσανατολισμού. Δεν είχα σημεία αναφοράς.

Όχι ακόμα, τουλάχιστον.

Έβαλα τις φωτογραφίες τη μία πάνω στην άλλη και τις ακούμπησα δίπλα στην βιντεοκασέτα.

Άλλο ένα ποτό.

Το πιστόλι. Ήταν ματ, μαύρου χρώματος, ελαφρώς λαδωμένο, με σκούρα λαβή, μικρά κοντόχοντρα στόχαστρα και επτά κάθετες εγκοπές σκαλισμένες στο πίσω μέρος της κάννης. Στη μία μεριά έγραφε MADE IN AUSTRIA, και αποκάτω GLOCK. Ήταν περίστροφο. Ένα 9άρι αυτόματο πιστόλι. Πίεσα ένα γαντζάκι και ο γεμιστήρας γλίστρησε έξω. Μέτρησα δεκαέξι σφαίρες. Έβαλα πίσω το γεμιστήρα –κλικ– και ζύγισα το όπλο στο χέρι μου.

Το αισθανόμουν βαρύ και γεμάτο. Ισχυρό.

Σαν να κρατούσα το θάνατο.

Ακούμπησα το όπλο στην αριστερή μεριά του κρεβατιού.

Έβαζα τα αντικείμενα σε μια τάξη. Αυτό έκανα. Μάζευα σκόρπια κομμάτια, ένα ένα, τα εξετάζα, τα μελετούσα, άκουγα αυτά που μου έλεγαν. Στη συνέχεια τα τακτοποιούσα σε ξεχωριστές στοίβες πάνω στο κρεβάτι. Δεξιά, τα αντικείμενα που δε μου έλεγαν τίποτα, τα αντικείμενα που θα ξεφορτωνόμουν. Αριστερά, τα χρήσιμα αντικείμενα. Και στη μέση, ακριβώς μπροστά μου, τα αντικείμενα που έπρεπε να ελέγξω.

Τάξη. Όλα σε μια τάξη.

Μου άρεσε η τάξη.

Σοκολάτες, νερό, παυσίπονα – αριστερά. Χάρτης – αριστερά. Το πορτοφόλι και ο σουγιάς του Ράιαν – αριστερά. Παλιά ρούχα – δεξιά. Το πορτοφόλι του Καμάλ – αριστερά. Κλειδιά αυτοκινήτου – δεξιά. Χρήματα – αριστερά. Φωτογραφίες – στη μέση. Βιντεοκασέτα – στη μέση...

Αριστερά και δεξιά.

Δεξιά και αριστερά.

Μέση, μέση, μέση.

Βρήκα μια χαρτοσακούλα στα σκουπίδια. Μάζεψα όλα τα πράγματα από τη δεξιά στοίβα και τα έχωσα στη χαρτοσακούλα, στη συνέχεια άφησα τη χαρτοσακούλα στη γωνία του δωματίου. Το όπλο, το χάρτη, ό,τι υπήρχε στην αριστερή στοίβα, τα έβαλα στο σακίδιο. Μετά όμως άλλαξα γνώμη για το όπλο, το έβγαλα από το σακίδιο και το ακούμπησα στο κομοδίνο.

Τι έμενε; Η βιντεοκασέτα, οι φωτογραφίες, σύριγγες, βελόνες, νυστέρια.

Έφτασε η στιγμή.

Έβαλα την κασέτα της ενδοσκόπησης στο βίντεο και κά-

θισα στο κρεβάτι με το τηλεκοντρόλ στο χέρι. Ήπια μια γουλιιά βότκα με κόκα κόλα. Το αλκοόλ είχε αρχίσει να με πιάνει· μου έφερνε ναυτία, με μούδιαζε, με αποβλάκωνε. Έκανε τη δουλειά του.

Κάρφωσα το βλέμμα μου στην κενή οθόνη της τηλεόρασης. Γκριζοπράσινη. Ο αντίχειράς μου έκανε διστακτικές κυκλικές κινήσεις πάνω από το PLAY.

Ό,τι κι αν δεις, είπα στον εαυτό μου, ό,τι κι αν βρίσκεται στην κασέτα... από χίλιες πλευρές δε θα 'σαι εσύ.

Σκέφτηκα... μη σκέφτεσαι.

Ήπια λίγο ακόμα... και πάτησα το PLAY.

Η οθόνη έγινε κατάλευκη, τρεμόπαιξε για λίγο, ύστερα καθάρισε. Είδα το ενδοσκόπιο να γλιστράει μέσα μου σαν ηλεκτρονικό μάτι. Έβλεπα ακατανόητα πράγματα. Πράγματα μαύρα, γκριζα, θολά και άμορφα. Ξαφνικά η εικόνα σταθεροποιήθηκε και μπόρεσα να διακρίνω κάποια σχήματα. Ένα σωλήνα, λείο σαν μέταλλο, λείο σαν πλαστικό. Μουντό ασημί, κατόπιν γυαλιστερό μαύρο όταν έπεφτε πάνω του το φως του ματιού. Πάνω στα τοιχώματα του σωλήνα ήταν χαραγμένα μικροσκοπικά ασύμμετρα τετραγωνάκια, σαν... σαν κάτι που πρώτη φορά αντίκριζα στη ζωή μου. Περίπλοκα μοτίβα με γραμμές και κουκκίδες, κύκλους και καμπύλες. Λεπτές τρίχες, σαν ισχνά σκουλήκια, που κολυμπούσαν σε αόρατο υγρό...

PAUSE.

Το θέαμα με είχε συνεπάρει. Όμορφο, τρομακτικό, ανεξήγητο. Αηδιαστικό. Η παγωμένη εικόνα τρεμόπαιζε στην οθόνη. Θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε: οργανικό, κατασκευασμένο, ζωντανό... μέταλλο, πλαστικό, άνθρακας, σάρκα.

Ήμουν εγώ.

Το έγγραφε στο κάτω μέρος της οθόνης: 281105ΣΜΙΘ-
P1042ΑΝΤΡΙΟΥΣ.

Ήμουν εγώ.

Έφερα το χέρι στο στήθος μου, στο σημείο που κανονικά βρισκόταν η καρδιά μου. Πώς χτυπούσε; Δε χτυπούσε παράξενα. Αλλά και πώς μπορεί να ξέρει κανείς πώς πρέπει να χτυπάει;

PLAY.

Λίγα νερά στην οθόνη και το ηλεκτρονικό μάτι συνέχισε την πορεία του, σύρθηκε μέσα από μια λεπτή, αραχνοϋφαντη μεμβράνη και αναδύθηκε σε μια κοιλότητα. Για ένα δύο δευτερόλεπτα το φωτάκι της κάμερας χαμήλωσε, και ύστερα –Θεέ μου!– βρισκόμουν στην καρδιά μιας εκπληκτικής σπηλιάς. Εγώ βρισκόμουν μέσα της, κι εκείνη μέσα μου. Το μάτι έστριψε αργά και εγώ παρακολουθούσα, με κομμένη την ανάσα, όσο αποκαλυπτόταν η κατασκευή στο εσωτερικό της σπηλιάς. Ένας αχανής χώρος, που το σχήμα του θύμιζε φαρδύ μπουνγάλι, με ανώμαλα τοιχώματα καλυμμένα με μαύρο δέσμα. Μια σπηλιά, που μέσα της ανεβοκατέβαιναν και στροβιλίζονταν εξωγήινα μηχανήματα: μεταλλικά νήματα, κίονες, κρύσταλλοι, παξιμάδια, κολόνες, σωλήνες, βαλβίδες, καλώδια, έλυτρα, κοιλότητες, σήραγγες, φλέβες, αμέτρητα λαμπερά μόρια...

Οι λέξεις δε σημαίνουν τίποτα. Αυτά τα πράγματα ήταν πέφραν κάθε περιγραφής. Κινούνταν χωρίς να κινούνται. Ήταν στερεά υγρά και υγρά στερεά. Είχαν και δεν είχαν σχήμα και χρώμα. Ήταν αδιανόητα.

*

PAUSE.

Η οθόνη ήταν παγωμένη, και οι εικόνες χόρευαν ξέφρενα στο μυαλό μου. Μόρια, σφαίρες, δίσκοι, ράβδοι, κώνοι, κύλινδροι, σπάγγοι, αστέρια. Κρυστάλλινα συστατικά με ακτινοβόλα θραύσματα. Στοιβαγμένα στοιχεία. Στοίβες από στοιχεία. Ένας υποατομικός θόλος, ένας σκοτεινός καθεδρικός, το απόλυτο έκτρομα.

Όλα βαθιά μέσα μου.

Όλα μέσα μου.

Όλα εγώ.

Γύρισα την κασέτα στην αρχή και την έβαλα να παίξει.

Τη γύρισα ξανά στην αρχή και την ξανάβαλα να παίξει.

Και ξανά.

Και ξανά.

Και ξανά.

Πώς ήταν δυνατόν;

Δεν υπήρχε λογική εξήγηση.

Σίγουρα ήταν λάθος. Ένα αστείο. Μια φάρσα. Ένα κόλπο. Μια εξωφρενική παρανόηση.

Σίγουρα ήταν λάθος.

Γιατί αν δεν ήταν... αν δεν ήταν...

Έπρεπε να το αντιμετωπίσω. Αν δεν ήταν λάθος, αν τα πράγματα που είχα δει... Αυτά τα εξωγήινα πράγματα μέσα μου... Αν όλα αυτά υπήρχαν στ' αλήθεια...

Τι σήμαινε αυτό;

Τι ήμουν τότε εγώ;

Είχα αηδιάσει.

Ήπια κι άλλη βότκα και ανάγκασα τον εαυτό μου να σκε-

φτεί ένα και μοναδικό ερώτημα: αν δεν είμαι φυσιολογικός, αν δεν είμαι άνθρωπος... τότε τι είμαι; Τι; *Τι* άλλο υπάρχει; Ρομπότ; Σάιμποργκ; Εξωγήινος; Ανθρωποειδής; Όχι. Αδύνατον. Όχι. Όχι. *OXI*. Δεν πίστευα καν στο *άκουσμα* αυτών των λέξεων. Αυτός ήταν ο αληθινός κόσμος. Η πραγματικότητα. Το Έσσεξ της Αγγλίας. Δεν ήταν παραμύθι. Δεν ήταν καν γέννημα της *φαντασίας* μου, για τ' όνομα του Θεού.

Δεν μπορεί να ήμουν *μηχανή*.

Ήταν αδύνατον.

Εντελώς αδύνατον.

Ακόμα κι αν δεν ήταν αδύνατον... Ακόμα κι αν υπήρχαν τέτοια πράγματα –μηχανές ασύλληπτης πολυπλοκότητας, ανθρωποειδείς μηχανές, μηχανές που έμοιαζαν και λειτουργούσαν *ακριβώς* σαν τους ανθρώπους– ακόμα και τότε... ήταν αδύνατον να ήμουν *εγώ* κάτι τέτοιο, έτσι δεν είναι;

Θα το ήξερα, έτσι δεν είναι;

Θα το ήξερα...

Έτσι δεν είναι;

Είναι έτσι;

Πώς θα το ήξερα;

Αν πράγματι ήμουν *μηχανή*, μια *μηχανή* που έμοιαζε και λειτουργούσε *ακριβώς* σαν τους ανθρώπους, *πώς* θα μπορούσα να μάθω ότι δεν *ήμουν* άνθρωπος; Αν έμοιαζα σαν όλους τους άλλους, περπατούσα σαν όλους τους άλλους, μιλούσα σαν όλους τους άλλους... *πώς* θα μπορούσα να μάθω ότι δεν ήμουν σαν όλους τους άλλους;

Τι στοιχεία θα είχα;

Θα είχα άραγε στοιχεία;

Πώς θα το καταλάβαινα;

Πώς γίνεται να αναρωτιέσαι τι είσαι;

Φεγγαράκι μου λαμπρό...

Ήμουν λιώμα τώρα. Αρκετά λιώμα για να κάνω αυτό που έπρεπε να κάνω.

Το πάτωμα έγειρε ελαφρώς μόλις σηκώθηκα από το κρεβάτι, αλλά τα πόδια μου τα ένιωθα αρκετά σταθερά. Μπήκα στο μπάνιο, πήρα μερικές πετσέτες και έναν καθρέφτη χειρός, έπειτα επέστρεψα στο κρεβάτι και κάθισα. Ακούμπησα τις πετσέτες δίπλα μου. Ήπια άλλα δύο πανσίπονα, άλλη μια μεγάλη γουλιά... Περίμενα να μου φύγει η αναγούλα. Τότε ξεκούμπωσα το πουκάμισό μου και κοίταξα χαμηλά την κακοραμμένη κοιλιά μου.

Έμοιαζε με ηλιοβασίλεμα, με άσχημο ηλιοβασίλεμα – ένας ήλιος με μελανιασμένο κίτρινο χρώμα και φόντο ένα χλωμό ουρανό. Το δέρμα μου. Κολλάζ από αρρωστημένα χρώματα – πύον, μαύρο, μουντό κόκκινο. Γύρω από τα ράμματα ξεθωριασμένες κηλίδες: υπολείμματα από υγρό. Σαν αίμα, αλλά πιο σκούρο. Σαν ξεραμένα ρυάκια από χυμό βατόμουρου.

Μούσκεψα το δάχτυλό μου και έτριψα προσεκτικά τις κηλίδες. Η άκρη του κοκκίνισε. Το κοίταξα. Το μύρισα. Το έγλειψα. Η γεύση του δε θύμιζε βατόμουρο. Είχε ξινή και μεταλλική γεύση, σαν κάτι εξωγήινο.

Θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε.

Κοίταξα τη φρέσκια πληγή στην κοιλιά μου. Ήταν ελαφρώς εξογκωμένη, σαν τη σκληρή ράχη ενός σκουληκιού, και κεντημένη σταυρωτά με ξεραμένα σκούρα ράμματα. Την άγγιξα. Ήταν μαλακιά, ερεθισμένη, αλλά δεν πονούσε ιδιαίτερα. Είχε αρχίσει να επουλώνεται.

Ένωσα ένα γαργαλητό στην άκρη του δαχτύλου μου.

Έστρεψα την προσοχή μου στο σωρό με τα χειρουργικά σύνεργα που βρισκόνταν στο κρεβάτι – σύριγγες, βελόνες, νυστέρια.

Πήρα ένα νυστέρι.

Δεν μπορούσα να αναπνεύσω.

Έγειρα λίγο πίσω και άπλωσα τις πετσέτες γύρω μου.

Σταθεροποίησα τον καθρέφτη στην κοιλιά μου, ακριβώς κάτω από την πληγή.

Τώρα ήμουν έτοιμος.

Κράτησα σθεναρά το νυστέρι και τράβηξα διστακτικά την κλωστή. Το ράμμα κόπηκε. Πόνεσα, αλλά όχι ιδιαίτερα. Το αλκοόλ με είχε μουδιάσει. Τράβηξα κι άλλη κλωστή. Η λεπίδα έκοψε άλλο ένα ράμμα –εύκολο– ύστερα άλλο ένα, κι άλλο ένα, κι άλλο ένα. Συνέχισα μέχρι να κόψω όλα τα ράμματα.

Ήθελα να ξαποστάσω λίγο, όμως ήξερα ότι έπρεπε να συνεχίσω. Αν σταματούσα τώρα, δε θα το έκανα ποτέ.

Ακούμπησα κάτω το νυστέρι, έπιασα την άκρη ενός ράμματος και τράβηξα. Είχε κολλήσει. Τράβηξα λίγο πιο δυνατά –ο πόνος γινόταν πιο έντονος– ώσπου τελικά βγήκε. Και να· στη θέση του έμεινε μια κατακόκκινη τρύπα. Με γρήγορες αλλά προσεκτικές κινήσεις τράβηξα και τα υπόλοιπα ράμματα. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, έξι...

Όταν τελείωσα, η πληγή είχε χαλαρώσει, αλλά παρέμενε κλειστή. Τη συγκρατούσε μια λεπτή κρούστα σάρκας.

Ή κάτι που έμοιαζε με σάρκα.

Τοποθέτησα ανοιχτές τις παλάμες μου στις δύο άκρες της πληγής και τράβηξα απαλά το δέρμα. Απαλά, αργά, σταθερά... τα χέρια μου άνοιγαν... η πληγή τεντωνόταν... και τεντωνόταν... μέχρι που η ένωση άρχισε να ξεσφίγγει. Εμφανίστηκε μια σχισμή, και μια σταγόνα αραιό καφέ υγρό χύθηκε έξω. Τράβηξα πιο δυνατά, μορφάζοντας από τον πόνο. Η κρούστα άνοιγε, αλλά υπήρχε κάτι πιο βαθιά που κρατούσε κλειστή την πληγή. Τράβηξα πιο δυνατά. Πονούσα. Ένωθα τον ιδρώτα να κυλάει, μια κρούς μια ζεστός, βογκούσα,

έσφιγγα τα δόντια. Θεέ μου, πόσο πονούσα. Ο πόνος ήταν μουντός και απόμακρος, αλλά διαπεραστικός. Συνέχισα να τραβάω, οι ανοιχτές μου παλάμες τσίπωναν το δέρμα, ώσπου η σχισμή άρχισε να ανοίγει. Όχι πολύ, μισό εκατοστό περίπου. Σαν μικροσκοπική ροδοκόκκινη άβυσσος. Άλλαξα θέσεις στον καθρέφτη για να μπορέσω να δω τι ήταν αυτό που κρατούσε ενωμένη τη σάρκα. Εξέτασα το τραύμα μερικά λεπτά, μέχρι που εντόπισα κάτι παράξενο. Ακριβώς κάτω από το δέρμα... κάτι σαν κλειδαριά. Ένα εύκαμπτο γαντζάκι.

Πήρα ξανά το νυστέρι.

Άδειασα το μυαλό μου.

Βούτηξα το νυστέρι στην πληγή και άρχισα να κόβω μέχρι να φτάσω το γαντζάκι. Θεέ μου, πονάει πάρα πολύ πάρα πολύ πάρα πολύ... Συνέχισε, συνέχισε να κόβεις, συνέχισε να σκίζεις... Ήσυχα και όμορφα και γρήγορα και γερά... και η λεπίδα συνεχίζει να κόβει τον πόνο στα δύο... και τα υγρά αναβλύζουν, κόκκινα, μαύρα και άσπρα... και ένα παγωμένο βουητό στο κεφάλι μου να φωνάζει σταμάτα σταμάτα σταμάτα ΣΤΑΜΑΤΑ.

Σταμάτησα να κόβω.

Η πληγή είχε ανοίξει σαν τριαντάφυλλο.

Το στομάχι μου ήταν κατακόκκινο. Το δέρμα μου, τα δάχτυλά μου, το χέρι μου. Ένα κατακόκκινο κοκαλιάρικο χέρι.

Ανέπνευσα.

Άκουσα.

Ανέπνευσα.

Το χέρι μου έτρεμε.

Η πληγή, ορθάνοιχτη, έτρεχε αίμα.

Ένωθα κάτι αλλά δεν καταλάβαινα τι ήταν. Ένα συναίσθημα παραλυμένο, πνιχτό, σκοτεινό. Πιθανή αντίδραση στον πόνο. Δεν ξέρω. Δε νομίζω ότι με ένοιαζε. Δεν ήμουν πια εκεί.

Το αίμα είχε κυλήσει στα σεντόνια. Στις πετσέτες.
Δεν είχε καμία σημασία.

Έπρεπε να το κάνω τώρα. Έπρεπε να το τελειώσω.

Σήκωσα τον καθρέφτη και τον κράτησα πάνω από τη σχισμή στην κοιλιά μου. Τι έβλεπα; Μαυρίλα... Σαν λάδι και νερό που κυλά σε σκληρή επιφάνεια. Κίνηση. Δεν μπορούσα να δω καθαρά. Πήρα βαθιά ανάσα, ακούμπησα το ένα χέρι στη μια πλευρά της πληγής και τράβηξα. Ένας ξαφνικός κοφτερός πόνος με έσκισε στα δύο, και για μια στιγμή έχασα τον κόσμο γύρω μου –βούτηξα στο χάος– ξαφνικά όμως επανήλθα. Η πληγή είχε ανοίξει τώρα, σαν μεγάλο σκούρο ματωμένο δάκρυ. Με κόκκινο περίγραμμα σαν βαμμένα χείλη. Μπορούσα να δω βαθιά μέσα μου. Μπορούσα να δω αίμα και μια λιγδερή καφετιά μαυρίλα. Ένα παχύρρευστο και μελανό υγρό που σάλευε λες και το τραβούσε μαγνήτης. Έχωσα μέσα το δάχτυλό μου και το άγγιξα. Το υγρό φέγγιζε σαν τον υδράργυρο. Ψηλάφισα τα τοιχώματα της πληγής. Έτσουζε. Όμως πλέον είχα υπερβεί κατά πολύ τον πόνο. Ψηλάφισα λίγο ακόμα, ώσπου ένιωσα κάτι σκληρό. Άκαμπτο. Ανθεκτικό. Κούφιο. Πιεζόταν εύκολα, σαν να το στήριζαν ελατήρια. Θυμήθηκα τα λόγια του Κέισινγκ: *Αυτό το... δεν μπορώ να το τρουπήσω. Έχει –κοίτα– είναι σαν μοτίβο. Σαν κατασκευή από οστά. Σαν περιγράμματα. Μπορεί να είναι ένα είδος ασπίδας. Έτσι εξηγούνται οι ακτινογραφίες.*

Άλλαξα θέση στον καθρέφτη για να δω καλύτερα. Είδα κάτι καφετί... καφετί και σκληρό, σαν πλαστικό. Το χρώμα του ωστόσο θύμιζε κάτι ζωντανό. Κάτι εσωτερικό. Σαν εσωτερικό κέλυφος. Οστό, κέλυφος, μέταλλο, νήματα. Σχεδιασμένα, χαραγμένα, διακοσμημένα, ανάγλυφα, κατασκευασμένα, επεξεργασμένα, εξελιγμένα...

Χριστέ μου...

Μια ασημένια ταινία πετάχτηκε φευγαλέα από μια αό-

ρατη τρύπα, στη συνέχεια διαλύθηκε και βυθίστηκε σε μια μαύρη κηλίδα.

Η απόλυτη τελειότητα.

Κοίταξα μέσα μου.

Για πολλή ώρα.

Τι να πω;

Όλα ήταν εκεί, μέσα μου.

Όλα είναι μέσα μου.

Αυτά.

Εγώ.

Αυτό.

Τελικά, με μεθυσμένα δάχτυλα και διαλυμένο μυαλό, πήρα τη βελόνα και τη χειρουργική κλωστή και άρχισα να ράβω πάλι το στομάχι μου. Η σάρκα γλιστρούσε ανάμεσα στα ιδρωμένα μου δάχτυλα. Η βελόνα έτρεμε καθώς την περνούσα μέσα από τις ματωμένες τρύπες και έδενα την κλωστή κόμπο. Ο πόνος ήταν καθαρός και οξύς.

Όταν τελείωσα, το στομάχι μου ήταν κατακρεουργημένο, αποκρουστικό. Κακοραμμένο, πρησμένο και μελανιασμένο, πασαλειμμένο με εφιαλτικά χρώματα – κιτρινόμαυρο, καφετί, κόκκινο, μελανό, ξεραμένο ροζ. Τουλάχιστον, όμως, η πληγή είχε κλείσει. Ό,τι κι αν ζούσε μέσα μου είχε χωθεί ξανά μέσα μου...

Είχε κρυφτεί για πάντα.

Τώρα –κι ενώ το μυαλό μου βούιζε ακόμα– ένα πράγμα μόνο μου είχε απομείνει. Ήθελα να βεβαιωθώ. Κράτησα το ματωμένο νυστέρι στο δεξί μου χέρι, έσφιξα την αριστερή γροθιά μου, έφερα μπροστά μου το αριστερό μου χέρι, στη

συνέχεια έμπηξα τη λεπίδα στον πήχη μου και τον έσκισα κάθετα. Μια φαρδιά κόκκινη σχισμή χώρισε τη σάρκα στα δύο και η καρδιά μου ούρλιαξε από τον πόνο. Πλησίασα το χέρι κοντά στο πρόσωπό μου και άρχισα να μελετάω το τραύμα. Κάτω από το αίμα μου κυλούσε ένα αστραφτερό ασπριδερό υγρό και μέσα του αντανakλούσε μια μαύρη γυαλάδα, σαν γάλα που έχει ανακατευτεί με λάδι. Σκούπισα το αίμα με μια πετσέτα και κοίταξα πιο προσεκτικά. Είδα κάτι μεταλλικό να πάλλεται στο υγρό. Είδα κόκκινα όντα, ασημένια όντα, την ακτινοβολία χιλιάδων μικρών αστεριών. Είδα τη σκιά ασημένιων οστών.

Συνέχισα να κοιτάζω. Υπνωτισμένος.

Λίγα λεπτά αργότερα –δέκα, δεκαπέντε– το αίμα μαύρισε και άρχισε να στερεοποιείται. Η σάρκα είχε αρχίσει εμφανώς να ξεραίνεται. Είχε ήδη σχηματιστεί κάπαλο.

Είκοσι λεπτά.

Η πληγή είχε κλείσει τελείως.

Αν και αντιλαμβανόμουν τη ματαιότητα της πράξης, έσκισα το μανίκι από το πουκάμισο του Ράιαν και το έδεσα σφιχτά γύρω από το χέρι μου.

Πλησίαζε δύο το πρωί. Βρισκόμουν ξαπλωμένος σε ένα κρεβάτι γεμάτο αίματα, στον έκτο όροφο του ξενοδοχείου Παράδεισος, και δεν ήξερα τι μου συνέβαινε. Αιμορραγούσα. Ήμουν μεθυσμένος. Ήμουν εξαντλημένος.

Ήθελα να κοιμηθώ, αλλά ήξερα ότι ήταν αδύνατον.

Φοβόμουν πάρα πολύ.

Φοβόμουν αυτό που υπήρχε μέσα μου.

Φοβόμουν τον ίδιο μου τον εαυτό.

Ένα πέπλο λήθης σκέπασε το υπόλοιπο βράδυ. Δεν ξέρω τι έκανα. Δεν ξέρω αν κοιμήθηκα τελικά. Δεν μπορώ να θυμηθώ. Δε νομίζω ότι κοιμήθηκα. Νομίζω ότι με πήρε για λίγο ο ύπνος μια δυο φορές, όμως για το μόνο που είμαι βέβαιος είναι ότι καθόμουν στο κρεβάτι όλη νύχτα, βυθισμένος σε άγρυπνη άβυσσο.

Τίποτα δεν είχε λογική.

Όλα όσα είχαν συμβεί στριφογύριζαν αδιάκοπα στο μυαλό μου –προσπαθούσα να τα ερμηνεύσω, προσπαθούσα να βγάλω άκρη, προσπαθούσα να συνειδητοποιήσω αν ήταν αλήθεια– όμως, όσο κι αν βασάνιζα το νου μου, όσες ερωτήσεις κι αν έκανα στον εαυτό μου, δεν μπόρεσα να δώσω καμία απάντηση.

Πώς συνέβη;

Πώς ήταν δυνατόν να συνέβη;

Πώς ήταν δυνατόν να ήμουν κάτι άλλο;

Γιατί να είμαι κάτι άλλο;

Τι άλλο μπορεί να υπάρχει;

Ποιος είναι ο Ράιαν;

Τι είναι ο Ράιαν;

Τι θέλει;

Από πού ήρθε;

Τι σημαίνουν όλα αυτά;

Οι ερωτήσεις δε με οδήγησαν πουθενά. Στροβιλίζονταν στις σκέψεις μου σαν άμορφα αντικείμενα –μούγκριζαν και βούιζαν, τυλίγονταν και ξετυλίγονταν– ώσπου τελικά ούτε εγώ ο ίδιος δεν ήξερα τι σκεφτόμουν.

Όλα ήταν τόσο αφόρητα, ασαφή, απίθανα.

Δεν άντεχα άλλο.

Έπρεπε να σκεφτώ κάτι άλλο, κάτι που να είχε λογική.

Έπρεπε να σκεφτώ τι θα έκανα.

Η ώρα ήταν έξι και μισή το πρωί. Έτριψα τα μάτια μου για να διώξω την εξάντληση και έριξα μια ματιά στο δωμάτιο του ξενοδοχείου. Ένα χλωμό γκριζό φως είχε τρυπώσει από τις κουρτίνες, κάνοντας τα πάντα να φαίνονται μονότονα και άδεια, σαν εικόνα από παλιό περιοδικό. Το δωμάτιο ήταν σε μαύρο χάλι. Παντού υπήρχαν αίματα και βρομιές – στο κρεβάτι, στις πετσέτες, στο πάτωμα. Στοιβές με χαρτιά και φωτογραφίες, περιτυλίγματα φαγητού, ρούχα, πορτοφόλια, σύριγγες, νυστέρια. Το δωμάτιο βρομούσε απαίσια – ένα μπαγιάτικο μείγμα από αλκοόλ, αίμα, ιδρώτα και φόβο.

Τι θα κάνεις;

Ήξερα ότι δεν μπορούσα να μείνω εκεί· όχι ύστερα από το χαμό που είχα δημιουργήσει. Το δωμάτιο έμοιαζε με σφαγείο. Με το που θα το έβλεπαν οι καθαρίστριες θα άρχιζαν τις ερωτήσεις, και δεν ήθελα ερωτήσεις. Ήξερα, λοιπόν, ότι έπρεπε να μεταφερθώ κάπου αλλού. Αλλά πού; Πού μπορούσα να πάω; Το μοναδικό μέρος που ήθελα να πάω ήταν πίσω, στην Μπρίτζετ και στον Πιτ, αλλά αυτό ήταν αδύνατον. Σίγουρα τους παρακολουθούσε ο Ράιαν. Θα είχε βάλει να παρακολουθούν το σπίτι, το γραφείο του Πιτ. Θα είχε βάλει κοριούς στα τηλέφωνα της Μπρίτζετ και του Πιτ.

Όπου κι αν πήγαιναν, ό,τι κι αν έκαναν, σε όποιον και αν μιλούσαν – ο Ράϊαν θα το μάθαινε.

Τότε... πού θα μπορούσα να πάω;

Δεν είχα συγγενείς.

Δεν είχα φίλους.

Δεν είχα άσυλο.

Δεν είχα πουθενά να πάω.

Πάσχιζα να βρω μια λύση και όλο αυτό το διάστημα οι ήχοι του ξενοδοχείου τρυπούσαν το μυαλό μου. Η σιωπή στο δωμάτιο, οι ανακατεμένοι θόρυβοι έξω στο διάδρομο... τον άδειο και άγνωστο, που δεν ανήκε πουθενά, που αντιλάλουσε μονότονα ανεπιθύμητους κρότους.

Δεν μπορούσα να σκεφτώ.

Τα μηνίγγια μου σφυροκοπούσαν.

Τα πόδια μου ήταν βαριά.

Ο λαϊμός μου ξερός.

Μπήκα στο μπάνιο, ήπια λίγο νερό από τη βρύση, ύστερα ξεκούμπωσα το πουκάμισό μου και εξέτασα την κοιλιά μου στον καθρέφτη. Τα ράμματα ήταν ξεραμένα και μαυρισμένα, οι τρύπες βουτηγμένες σ' ένα περίεργο χάλκινο χρώμα. Η πληγή είχε κλείσει, είχε σχεδόν επουλωθεί, και η μελανιά είχε πάρει τώρα ένα αχνό γαλαζοκίτρινο χρώμα. Έτρεξα το δάχτυλό μου πάνω από την πληγή.

Δεν ένιωθα πόνο. Κανέναν πόνο.

Έλυσα τον επίδεσμο από το χέρι μου. Το μόνο που είχε απομείνει από το τραύμα ήταν ένα οζώδες, σκληρό κάπαλο. Κούνησα τον καρπό μου. Το κάπαλο ράγισε στην άκρη και χύθηκε μια σταγόνα καθαρό υγρό. Το σκούπισα και ξανάδεσα τον επίδεσμο.

Δεν είναι ότι γινόμεουν καλά στο άψε σβήσε. Το ήξερα τώρα

πια. Δεν ήταν απλές μελανιές και γρατζουνιές... Κάτι άλλο συνέβαινε.

Πολύ απλά συνέβαινε κάτι που δε θα 'πρεπε να συμβαίνει.

Κοιτάχτηκα πάλι στον καθρέφτη. Κοίτα, είπα στον εαυτό μου, ένα σώμα είναι μόνο. Ένα πρόσωπο. Τίποτα το φρικιαστικό. Ένα πράγμα με δέρμα και οστά. Χείλη, δόντια, μάτια, κοντά γένια. Και κάτω από το δέρμα;

Το είδωλό μου άστραψε για μια στιγμή, και είδα φευγαλέα τι θα μπορούσα να είμαι. Είδα ελάσματα και κλουβιά και λεκάνες από οστά – ή κάτι που έμοιαζε με οστά. Είδα ερυθρόλευκες γραμμές χαραγμένες σε ανάγλυφες λουρίδες, πρίζες, εσοχές, γάντζους. Είδα μοχλούς και καλώδια και πολύχρωμα κανάλια, φυσερά και αντλίες, σωλήνες και αγωγούς, παράξενους λευκούς θύλακες, αγγεία με φλέβες, παχύρρευστα υγρά, μεταλλικές χορδές...

Χριστέ μου.

Είδα τη ραχοκοκαλιά ενός γιγάντιου φιδιού, το μακάβριο σκελετωμένο πρόσωπο ενός μεταλλικού λευκού κρανίου.

Κοιτάξου στον καθρέφτη.

Ο καθρέφτης άστραψε και πάλι και οι εικόνες έσβησαν. Γδύθηκα, άνοιξα την ντουζιέρα και προσπάθησα να ξεπλύνω τις αναμνήσεις.

Μισή ώρα αργότερα βρέθηκα πάλι στο κρεβάτι, πάλι να σκέφτομαι το επόμενο μου βήμα, όταν ξαφνικά άκουσα ένα γδούπο έξω από την πόρτα. Δεν ήταν δυνατός –ένας ανεπαίσθητος γδούπος μόνο– αλλά ήταν αρκετός για να σπαραλιάσει τα ήδη διαλυμένα νεύρα μου. Άρπαξα το όπλο και σημάδεψα προς την πόρτα. Άκουγα πόδια να σέρνονται, να

διασχίζουν αθόρυβα το διάδρομο. Έβγαλα την ασφάλεια από το όπλο. Αφουγκράστηκα. Τα βήματα δεν είχαν σταματήσει, αλλά τα άκουγα τώρα να απομακρύνονται από την πόρτα μου και, όταν άκουσα τον επόμενο αχνό γδούπο, κι ύστερα τον επόμενο, ακούμπησα κάτω το όπλο και ηρέμησα.

Εφημερίδα το πρωί, κύριε Ράιαν;

Ναι, σας παρακαλώ.

Δεν υπήρχε λόγος να ανησυχώ, η εφημερίδα ήταν μόνο.

Γιατί είχα ζητήσει την εφημερίδα; Γιατί αυτό θα έκανε ένας συνηθισμένος νεαρός, και αυτό ήμουν όλο κι όλο – ένας συνηθισμένος νεαρός.

Με συνηθισμένο σακάκι, συνηθισμένο πουκάμισο και συνηθισμένη πρωινή εφημερίδα.

Το πρώτο πράγμα που είδα όταν άνοιξα την πόρτα και σήκωσα την εφημερίδα, ήταν η φωτογραφία κάποιου που μου έμοιαζε εκπληκτικά. Παρόμοιο πρόσωπο, μάτια, στόμα. Ύστερα κοίταξα καλύτερα... και συνειδητοποίησα ότι όντως ήμουν εγώ. Δεν μπορούσα να το πιστέψω. Έπρεπε όμως. Ήταν μπροστά στα μάτια μου: στο πρωτοσέλιδο της *Daily Express*, στην αριστερή κάτω γωνία. Η φωτογραφία μου. Φωτογραφία από το σχολείο. Είχε τραβηχτεί πριν από έξι μήνες. Στην πρωτότυπη είχα βγει αρκετά καλός, όμως οι κουνκίδες της φωτογραφίας στην εφημερίδα με έδειχναν θαμπό και λιπόσαρκο, άτομο του υπόκοσμου.

«Όχι, ρε γαμώτο» ψέλλισα, διπλώνοντας την εφημερίδα και επιστρέφοντας στο δωμάτιό μου. Έκλεισα την πόρτα και την κλείδωσα πίσω μου, έπειτα άνοιξα πάλι την εφημερίδα.

Η φωτογραφία ήταν ακόμα εκεί.

Η επικεφαλίδα έλεγε:

ΡΟΜΠΕΡΤ ΣΜΙΘ: ΦΡΕΝΗΡΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗ

Το βλέμμα μου είχε καρφωθεί στις λέξεις –ΡΟΜΠΕΡΤ ΣΜΙΘ: ΦΡΕΝΗΡΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗ–, ύστερα, κυριευμένος από ένα συναίσθημα που δεν μπορώ να περιγράψω –λες και βούλιαζα στο κενό– ανάγκασα τον εαυτό μου να διαβάσει το άρθρο.

Εντατική έρευνα της αστυνομίας έχει ξεκινήσει από χτες το βράδυ, έπειτα από αιματηρή επίθεση στο νοσοκομείο του Έσσεξ, κατά κορυφαίου χειρουργού, ο οποίος βρέθηκε νεκρός.

Ο καθηγητής Ίαν Κέισινγκ, ετών 58 και πατέρας τριών, ξεψύχησε ύστερα από πολλαπλές μαχαιριές, αφού πρώτα δέχτηκε τη φρενήρη επίθεση του δεκαεξάχρονου ασθενούς, Ρόμπερτ Σμιθ (πάνω εικόνα). Ύστερα

από αυτό το «αποτρόπαιο» έγκλημα –όπως το αποκάλεσε η αστυνομία– ο Σμιθ δραπέτευσε από το Γενικό Νοσοκομείο Στόουνχαμ με ένα λευκό Ford Fiesta, το οποίο κατόπιν βρέθηκε εγκαταλειμμένο στο σιδηροδρομικό σταθμό του Χέιστοουν.

Ο υπαστυνόμος Μαρκ Ντέννετ έκανε έκκληση σε όσους έχουν πιθανές πληροφορίες για τα ίχνη του Σμιθ να απευθυνθούν στις αρμόδιες αρχές.

Κάθισα στο κρεβάτι και ξαναδιάβασα το άρθρο, για να σιγουρευτώ ότι δεν έκανα λάθος, ωστόσο ήξερα ότι έχανα τον καιρό μου. Οι λέξεις ήταν ακόμα εκεί – *καθηγητής Ίαν Κέισινγκ... πολλαπλές μαχαιριές... Ρόμπερτ Σμιθ... αποτρόπαιο έγκλημα...*

Κάρφωσα το βλέμμα μου στο κενό, προσπάθησα να σκεφτώ...

Πώς;

Γιατί;

Ήξερα όμως ότι δεν υπήρχε χρόνος να σκεφτώ. Δεν ήμουν ένας συνηθισμένος νεαρός τώρα πια: ήμουν δολοφόνος. Ήμουν στο εξώφυλλο της *Daily Express*. Με είχε δει πολύς κόσμος –η κοπέλα στη ρεσεψιόν, περαστικοί στο δρόμο, επιβάτες στο τρένο–, θα καλούσαν την αστυνομία. Η αστυνομία θα καλούσε το Ράιαν... Μπορεί να εμφανιζόταν εδώ από λεπτό σε λεπτό.

Άδειασα το μυαλό μου και έκανα όσο πιο γρήγορα μπορούσα.

Φόρεσα τα παπούτσια, το σακάκι, έβαλα το όπλο στην τσέπη. Σάρωσα αστραπιαία το δωμάτιο, αρπάζοντας ό,τι ρούχα έβλεπα μπροστά μου και χώνοντάς τα στο σακίδιο, μετά σπύρνα για ένα λεπτό και έριξα μια ματιά στα υπόλοιπα πράγματα –τα χαρτιά, τις φωτογραφίες, το βίντεο, τα νυστέρια– και αναρωτήθηκα αν έπρεπε να τα πάρω μαζί μου.

Πέταξα τη βιντεοκασέτα στο σάκο, αγνοώντας τα υπόλοιπα, και πήγα προς την πόρτα. Στάθηκα ακίνητος για ένα λεπτό, τέντωσα τα αυτιά μου και την άνοιξα αργά. Ο διάδρομος ήταν άδειος. Έβαλα το χέρι μου στην τσέπη με το όπλο, προχώρησα στο διάδρομο και στάθηκα πάλι ακίνητος.

Πού έπρεπε να πάω;

Αριστερά ή δεξιά;

Έστριψα δεξιά και κατευθύνθηκα προς τις σκάλες.

Μόλις έφτασα στην πόρτα που οδηγούσε στις σκάλες, άκουσα να πλησιάζουν βήματα αποκάτω. Βιαστικά βήματα που ανέβαιναν γοργά τις σκάλες. Απομάκρυνα το χέρι μου από την πόρτα και οπισθοχώρησα, εξετάζοντας το διάδρομο για άλλη πιθανή έξοδο. Κοίταξα τα ασανσέρ και ξανά τις σκάλες.

Τα ασανσέρ ήταν μεγάλο ρίσκο.

Ίσως αν ανέβαινα τις σκάλες;...

Τότε είδα μια πόρτα. Ήταν αμέσως μετά την πόρτα που οδηγούσε στις σκάλες. Μια πόρτα με γυάλινο φάνωμα και μια πινακίδα αποπάνω: ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ – ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ. Δεν έχασα καθόλου χρόνο, όρμησα προς το μέρος της, κοίταξα μέσα από το γυαλί, ύστερα άνοιξα την πόρτα και βρέθηκα σε έναν παγωμένο, σκοτεινό διάδρομο. Καθώς έκλεινε η πόρτα πίσω μου, άκουσα το μακρινό κουνούνισμα της πόρτας του ασανσέρ που άνοιγε. Έκανα μεταστροφή, κούρνιασα πίσω από την πόρτα, και κοίταξα με προσοχή μέσα από το γυαλί. Στο τέλος του διαδρόμου είδα δύο φιγούρες να βγαίνουν από το ασανσέρ. Μια γυναίκα με διαπεραστικό βλέμμα και μπεζ αδιάβροχο. Ο άλλος ήταν ο Ράιαν. Μαύρο παλτό, σκληρό πρόσωπο, ψυχρά ασημένια μάτια. Γύρισε και είπε κάτι στη γυναίκα – η οποία υπέθεσα ότι ήταν η Χέιζ– και τότε μια τρίτη φιγούρα εμφανίστηκε στο διάδρομο από την πόρτα που οδηγούσε στις σκάλες. Ένας άντρας με σκούρα μαλλιά και κοστούμι. Πέρασε ακριβώς μπροστά μου, διέσχισε το διάδρομο και σταμάτησε έξω από το δωμάτιο 624.

Έσκυψα να μη με δουν, έκανα μεταβολή και άρχισα να απομακρύνομαι αθόρυβα από την πόρτα. Αφού είχα προχωρήσει δέκα μέτρα περίπου, στάθηκα όρθιος και άρχισα να τρέχω – έφτασα στο τέλος του διαδρόμου, μπήκα σε μια πόρτα, διέσχισα άλλον ένα μικρό διάδρομο, μπήκα σε άλλη πόρτα και βρέθηκα σε ένα σκοτεινό κλιμακοστάσιο.

Όση ώρα κατέβαινα τις σκάλες σαν βολίδα –με τα βήματά μου να αντηχούν στους παγωμένους, τσιμεντένιους τοίχους– ένιωσα να με κατακλύζει ένα αίσθημα ναυτίας. Δεν ήταν σωματικό· ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι όσα συνέβαιναν, συνέβαιναν στ’ αλήθεια. Έτρεχα να ξεφύγω. Με καταδίωκαν. Με κυνηγούσαν. Όλα συνέβαιναν στ’ αλήθεια. Και δεν

είχαν καμία σχέση με τις σκηνές καταδίωξης στα βιβλία και στις ταινίες, ακόμα και στα όνειρα. Δεν ήταν συναρπαστικό. Δεν ήταν διασκεδαστικό. Δεν ήταν παιχνίδι.

Ήταν απαίσιο.

Στο τέλος της σκάλας συνάντησα άλλη μια πόρτα με την πινακίδα ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ. Ήταν ένα μονοκόμματο ορθογώνιο μέταλλο, σχεδόν αμπογιατίστο, με γανιασμένο μπρούντζινο χερούλι και μια φθαρμένη λουρίδα από καιουτσούκ στερεωμένη στον πάτο. Έσπρωξα με δύναμη την πόρτα και βρέθηκα σε ένα βρομερό στενό δωμάτιο με μια σειρά γκριζα ντουλαπάκια παραταγμένα απ' άκρη σ' άκρη. Υπέθεσα ότι ήταν το δωμάτιο του προσωπικού. Είχε ένα τραπέζι, καρέκλες, μια τσαγιέρα, ένα νεροχύτη. Στο βάθος του δωματίου υπήρχε άλλη μια πόρτα. Κινήθηκα προς το μέρος της, έφτασα στη μέση, κοντοστάθηκα και τεντώθηκα να φτάσω μια παλιά ρεπούμπλικα που βρισκόταν στην οροφή ενός ντουλαπιού. Τη φόρεσα. Μου έκανε. Αξιολύπητη μεταμφίεση, αλλά τουλάχιστον μου έκανε.

Είχα φτάσει στη μέση του δωματίου όταν μια απόμακρη φωνή έσπασε τη σιωπή: «Αντζελα!».

Η φωνή ήταν αντρική. Ερχόταν από το διάδρομο. Άκουσα βήματα να πλησιάζουν, ύστερα η φωνή ήχησε ξανά: «Αντζελα! Πού είσαι;».

Μπήκα στην πόρτα τρέχοντας, βρέθηκα σε άλλον ένα σκοτεινό διάδρομο, συνάντησα άλλη μια πόρτα, κι άλλο διάδρομο... πόρτες, διάδρομοι... πόρτες, διάδρομοι... κι εγώ συνέχιζα. Όσο πιο βαθιά προχωρούσα, τόσο βυθιζόμουν στο σκοτάδι. Φτηνοί μουσαμάδες, λεκιασμένοι και σκασμένοι. Λιγδιασμένοι τοίχοι, σαπισμένοι σωλήνες, ξεφλουδισμένη μπογιά...

«Ποιος είστε;»

Η φωνή ακούστηκε από πίσω μου. Σταμάτησα απότομα και γύρισα. Μια κοπέλα με μαύρα μάτια και πράσινη στολή στεκόταν μπροστά από μια πόρτα, και με περιεργαζόταν έκπληκτη. Ήταν αναστατωμένη και εκνευρισμένη, κι έτριβε νευρικά τον αντίχειρα στην παλάμη της. Η στολή της είχε ένα καρτελάκι με το όνομά της: ANTZEΛΑ.

«Τι θέλετε εδώ;» ρώτησε.

«Συγγνώμη» ψέλλισα. «Χάθηκα. Είμαι πελάτης... Εεε... χάθηκα».

«Μόνο το προσωπικό επιτρέπεται να είναι εδώ» είπε εκείνη. «Απαγορεύεται να είστε εδώ».

«Το ξέρω, συγγνώμη. Χάθηκα».

Έκλεισε την πόρτα πίσω της και έκανε ένα βήμα στο πλάι, αποκαλύπτοντας μια πινακίδα στην πόρτα που έγραφε ΚΥΡΙΕΣ. Ήταν πολύ κοντή, μόλις που έφτανε το ένα πενήντα. Το πρόσωπό της ήταν συνηθισμένο, και είχε μικρά χαρακτηριστικά. Τα καστανά μαλλιά της ήταν πιασμένα με λαστιχάκι. Δε μου άρεσε ο τρόπος που με κοιτούσε. Με κοιτούσε σαν να προσπαθούσε να εντοπίσει το πρόσωπό μου, πράγμα που προκαλούσε και στους δυο μας αμηχανία.

«Πού το βρήκατε αυτό το καπέλο;» με ρώτησε.

«Τι;»

Κοιτούσε τη ρεπούμπλικα που φορούσα. «Αυτό το καπέλο είναι του Γουόλτερ».

«Ποιος είναι ο Γουόλτερ;»

«Αυτό το καπέλο είναι δικό του. Γιατί φοράτε το καπέλο του;»

«Δε φοράω το καπέλο του... Δικό μου είναι. Το 'χω χρόνια...»

Έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, κοιτάζοντας νευρικά πίσω από τον ώμο της. «Απαγορεύεται να είστε εδώ» επανέλαβε. «Μόνο το προσωπικό επιτρέπεται να είναι εδώ».

«Ναι, το ξέρω». Της χαμογέλασα. «Μήπως θα μπορούσατε να μου δείξετε πώς να βγω από δω;»

«Από κει» είπε, δείχνοντας με το κεφάλι «όπως μπήκατε».

Της χαμογέλασα ξανά. «Δεν υπάρχει άλλος δρόμος; Που να βγάζει έξω; Να, ήμουν έτοιμος να φύγω. Έχω ένα ραντεβού».

«Τι εννοείτε;»

Καλή ερώτηση.

«Εεε... Έχω αργήσει. Χάθηκα. Και έχω ένα ραντεβού». Σήκωσα τους ώμους. «Λέω μήπως υπάρχει καμία άλλη έξοδος. Ξέρετε, καμία πίσω πόρτα».

Είχα βάλει τα δυνατά μου να την πείσω, αλλά μάλλον χωρίς αποτέλεσμα. Η Άντζελα συνέχισε να απομακρύνεται.

«Πρέπει να φύγετε» μου είπε.

Έδειξα προς το τέλος του διαδρόμου. «Μπορώ να βγω από κει; Υπάρχει πίσω πόρτα;»

Δε μου απάντησε· συνέχισε να με κοιτάει, δαγκώνοντας τα χείλη της, και ήταν ολοφάνερο πλέον ότι είχε αρχίσει να τα χάνει. Τα μάτια της ανοιγόκλειναν γρήγορα. Τα χείλη της έτρεμαν. Όπου να 'ναι, σκέφτηκα, θα μπήξει τις φωνές. Δεν μπορούσα να αφήσω να συμβεί κάτι τέτοιο. Ένιωθα τα δάχτυλά μου να σφίγγουν το όπλο στην τσέπη μου. Δε μου άρεσε αυτό που ένιωθα. Δε μου άρεσαν οι σκέψεις που περνούσαν από το μυαλό μου.

Ξαφνικά όμως, κάπου στο βάθος, άκουσα μια πόρτα να χτυπάει με δύναμη, σπάζοντας τη σιωπή, και τότε η Άντζελα είπε απότομα: «Εκεί κάτω, στο τέλος του διαδρόμου. Θα δείτε μια πόρτα στο δεξί σας χέρι».

Και δίχως άλλη κουβέντα, το 'βαλε στα πόδια.

Την είδα να φεύγει, και αναρωτήθηκα αν έτσι θα ήταν η ζωή μου από δω και πέρα – αν θα έτρεχα για να το σκάσω, αν θα έλεγα ψέματα στον κόσμο, αν θα τρομοκρατούσα τον

κόσμο χωρίς να με νοιάζει, αν θα έκανα τη δουλειά μου χωρίς δεύτερη σκέψη.

Δε μου άρεσε καθόλου.

Η πόρτα στα δεξιά, στο τέλος του διαδρόμου, ήταν έξοδος κινδύνου. Πίεσα την μπάρα προς τα κάτω και βρέθηκα σε ένα σοκάκι γεμάτο σκουπιδοτενεκέδες και στοιβές με διπλωμένες κούτες. Τίποτα το ασυνήθιστο. Ούτε πυροβολισμοί ούτε προβολείς ούτε διαταγές να παραδοθώ. Είχε κρύο και υγρασία. Ο ουρανός ήταν γκριζοκίτρινος. Ο αέρας μύριζε καυσαέριο.

Κρέμασα το σάκο στον ώμο μου, χαμήλωσα το καπέλο μου και κατευθύνθηκα προς το δρόμο.